

a je-li tedy možnost bráti vodu efektuována, pak platí se všeobecné vodné, předepsané podle výše nájemného, plnou částkou i tam, kde tato možnost daná připojením na vodovod není plně využítkována a kde tedy držitel bytu (místnosti) nespotřebuje takové množství vody, které pokládají pravidla za minimální odběr. V takovém případě se poplatníku ze všeobecného vodného ničeho nevrací (posl. odst. § 12). Ustanovení odst. 6 § 1, že se u nových domů předpisuje všeobecné vodné jen poloviční sazbou, sleduje tedy účel, aby držitelé bytu (místnosti) v takovýchto budovách, kteří vodu z obecního vodovodu neodbírají vůbec neb neodbírají ji v minimálním množství, nebyli příliš zatíženi.

Převyšuje-li množství odebrané vody míru toho, co je kryto všeobecným vodným, platí se ještě vedle toho vodné zvláštní za vodu přesahující tuto míru. Podle § 12 odečítá se od zvláštního vodného, vypočteného podle skutečné spotřeby vody a prodejní ceny a rozvrženého na jednotlivé byty neb místnosti, všeobecné vodné na dotyčné místnosti připadající. V takovémto případě nemá již všeobecné vodné funkci úplaty za nějakou minimální spotřebu jako v případech dříve uvedených, nýbrž má fakticky povahu zálohy placené na poplatek za vodu (zvláštní vodné), jehož definitivní výše se stanoví až podle výsledků měření vody v budově skutečně spotřebované. Proto se při výpočtu celkové úplaty za odebranou vodu (zvláštního vodného) může počítati jen s oním vodným, které dotyčnému držiteli bytu (místnosti) bylo skutečně předepsáno, lze tedy jen sraziti všeobecné vodné vyměřené podle odst. 6 § 1 sazbou poloviční. Započtení fiktivního všeobecného vodného 10 % z nájemného vedlo by k tomu, že by platili držitelé bytu (místnosti) v domech nových za stejné množství vody méně než držitelé bytu (místnosti) v domech starých. Že dávková pravidla chtěla poskytnouti takovou výhodu, že žádného jich ustanovení nelze vyčísti.

Nemohlo tedy »všeobecným vodným, na dotyčné místnosti připadajícím,« v odst. 4 § 12 prav. u nových budov býti míněno než všeobecné vodné snížené podle odst. 6 § 1.

### Č. 12.271.

**Ř í z e n í s p r á v n í:** Předpisem § 86 odst. 2 vlád. nařízení č. 8/1928 Sb. není úřadu dáno oprávnění, aby nařizoval ex offo obnovu ve prospěch strany na úkor jiné strany ve správním řízení zúčastněné.

(Nález z 23. ledna 1936 č. 10.104/36.)

V ě c: Město Prešov proti rozh. okr. úřadu v Prešově ze 16. září 1933 o zvláštním vodném.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 15. března 1928 předepsal správní komisař města Prešova Marii H. na zvláštním vodném za rok 1927 částku 2.660 Kč 62 h, a okr. úřad v Prešově výměrem z 1. srpna 1930



v postupu instančním odvolání do tohoto platebního rozkazu podané zamítl jako bezdůvodné.

Podáním z 29. října 1931 žádala Marie F. jménem Marie H., aby jí bylo vodné odepsáno, a žádost odůvodnila těžkými finančními poměry. Městská rada prešovská odepřela žádosti vyhověti; odvolání městské zastupitelstvo v Prešově usnesením č. 11.975/32 odmítlo proto, že platební rozkaz nabyt moci práva a proti odepření žádosti té není odvolání přípustno. Odvolání Marie F. starosta města Prešova výměrem z 29. listopadu 1932 odmítl jako nepřípustné podle § 5 zák. čl. XX:1901.

K odvolání Marie F. vydal okr. úřad v Prešově výměr z 16. září 1933 tohoto znění: »Odvolání Marie F. roz. H. jako právního nástupce zemřelé Marie H., podané proti výroku starosty města Prešova z 29. listopadu 1932, jímž odmítl jako nepřípustné odvolání do usnesení městského zastupitelstva, zamítám jako bezdůvodné, ježto ve věci bylo rozhodnuto pravoplatně výměrem okr. úřadu v Prešově z 1. srpna 1930 a o revisi mohl rozhodovati jen okr. úřad. Na základě odvolání zjistil však okr. úřad šetřením dodatečně provedeným nové podstatné okolnosti zakládající porušení platných předpisů, jichž bylo použiti v předchozím řízení při vyměřování vodného, a proto zrušuje výrok starosty města, jakož i usnesení městského zastupitelstva č. 11.975/32 na základě § 3 zák. čl. XX:1901, a z moci úřední podle § 26 odst. 2 bodu 1 (dle konceptu správně § 86 odst. 1 bodu 2), resp. § 81 vl. nař. č. 8/1928 zrušuje současně svůj výměr z 1. srpna 1930 a vydává tento nový výměr: Okr. úřad vyhovuje odvolání Marie H. z 25. února 1929, podanému do usnesení městského zastupitelstva v Prešově z 22. ledna 1929, jímž zamítlo její odvolání do předpisu zvláštního vodného v částce 2.660 Kč 62 h, zrušuje ono usnesení městského zastupitelstva, jakož i platební rozkaz z 15. března 1928 jako nezákonné a osvobozuje tím st-lku od placení.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Na sporu jest otázka, mohl-li žal. úřad své pravoplatné rozhodnutí z 1. srpna 1930 z moci úřední zrušiti a nahraditi nař. rozhodnutím.

Žal. úřad opírá tento svůj zákrok o § 86 odst. 1 bod 2 a § 81 spr. ř. (vl. nař. č. 8/28 Sb.).

Podle § 86 odst. 1 spr. ř. jest k návrhu strany obnoviti řízení ukončené pravoplatným rozhodnutím v případech uvedených v bodech 1—3 a podle odst. 2 může tu úřad i z moci úřední naříditi obnovu, leč by šlo o věc, na jejíž konečném vyřízení není zúčastněn veřejný zájem.

Žal. úřad odůvodňuje svůj zákrok tím, že dodatečným šetřením zjištěny byly nové okolnosti, svědčící ve prospěch poplatnice, kterých ona beze své viny v původním řízení uplatňovati nemohla. Vykládá si tedy žal. úřad zřejmě ustanovení § 86 spr. ř. v ten rozum, že úřad může naříditi obnovu z moci úřední i ve prospěch strany na místo strany, ač tato o obnovu nežádala.

Tento názor je mylný. Z ustanovení odst. 2 § 86 spr. ř. je zcela zřejmě patrné, že oprávnění úřadu, naříditi obnovu řízení ex offio, je mu dáno jenom ve prospěch zachování veřejných zájmů. Veřejný zájem, zastoupený ve správním řízení úřadem, nemá býti postaven hůře nežli individuální zájem strany — to jest ratio ustanovení odst. 2 § 86 spr. ř.



Není však tímto předpisem dáno úřadu oprávnění, aby jako nějaký oficiální zástupce strany nařizoval bez jejího zákroku ex offio obnovu v její prospěch na úkor jiné strany v řízení správním zúčastněné.

V daném případě nežádala poplatnice za obnovu řízení, nýbrž pouze za odpis dávky pro tísnivé poměry finanční. Žal. úřad nařídil obnovu také zcela výslovně z moci úřední, a to ve prospěch poplatnice a na úkor druhé strany ve sporu zúčastněné, dnešní st-lky, obce Prešova. K takovému zákroku nedával mu však cit. § 86 oprávnění.

Žal. úřad opírá se také o § 81 spr. ř., leč neprávem. Tento předpis normuje pravomoc stolice odvolací v instančním řízení; předpokládá tedy, že úřad je činný jako instance odvolací na základě řádného oprávněného prostředku strany. Nemůže tedy býti tímto předpisem odůvodněn zákrok officiosní.

O ustanovení § 83 spr. ř., o němž se zmiňuje stížnost, žal. úřad se neopřel, a o sobě ani opřít nemohl, neboť tento předpis sám nedává úřadu oprávnění rušiti nebo měniti pravoplatná rozhodnutí, nýbrž jen odkazuje v tom směru na předpisy dosavadní. Nějakého takového dřívějšího předpisu se žal. úřad nedovolal.

Pokud pak žal. úřad zrušil akty v nař. rozhodnutí uvedené na základě zák. čl. XX:1901, učinil tak rovněž neprávem, neboť podle § 135 odst. 2 bodu 6 spr. ř. pozbyl zák. čl. XX:1901 s účinností vl. nař. č. 8/1928 Sb. platnosti pro úřady, pro něž toto nařízení platí, tudíž i pro žal. úřad.

### Č. 12.272.

**Pojišťovací právo:** \* Je-li z označení zaměstnání přihlášeného pojištěnce (služebné) v přihlášce patrné, že zaměstnanec má nárok na naturální požitky určitého druhu, nelze pro pouhou skutečnost, že rubrika o naturálních požitcích nebyla v přihlášce vyplněna, pokládati tuto přihlášku za nenáležitou ve smyslu § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb.

(Nález z 24. ledna 1936 č. 10.238/36.)

**Věc:** Ing. Karel A. v Podmoklicích proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 4. dubna 1933 o náhradě podpůrného nákladu.

**Výrok:** Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

**Důvody:** Platebním výměrem z 23. dubna 1928 předepsala okr. nem. pojišťovna v Semilech st-li podle § 20 zákona č. 221/24 Sb. náhradu částky 3.948.14 Kč, kterou vydala na léčení a podporování Marie V. v době od 31. března 1927 do 30. března 1928. V důvodech výměru bylo uvedeno, že u Marie V., jež byla st-lovou zaměstnankyní, nastal pojistný případ dne 31. března 1927, v té době však byla Marie V. přihlášena nenáležitým způsobem, poněvadž byla dnem 27. února 1927 přihlášena na denní výdělek 4.60 Kč, ačkoliv měla měsíčně 140 Kč, byt a stravu.

V odvolání z tohoto platebního výměru namítal st-l, že Marie V. byla jím dne 1. března 1927 s dnem nástupu práce od 27. února 1927 přihlá-